

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев1 44/2022
05.04.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић, Радославе Мађаров, Бранислава Босиљковића и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ружа Којић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова, Одред жандармерије Краљево, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2250/17 од 18.07.2017. године, у седници одржаној 05.04.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2250/17 од 18.07.2017. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2250/17 од 18.07.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 885/2016 од 29.03.2017. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да на име тужиоца Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијала Краљево, уплати законом предвиђене доприносе по основу радног односа за тужиочево пензијско и инвалидско осигурање на основице додатака на плату и то: а) по основу ноћног рада, б) по основу рада у нерадне дане верских и државних празника и в) по основу прековременог рада на основице месечних износа у одређеном периоду који су ближе одређени у изреци пресуде. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 39.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од извршности одлуке па до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу, Гж1 2250/17 од 18.07.2017. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 885/2016 од 29.03.2017. године у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Краљеву П1 885/2016 од 29.03.2017. године, у ставу другом изреке и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка плати 18.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до коначне исплате у року од осам дана од пријема пресуде.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Решењем Врховног касационог суда Рев2 469/2018 од 14.03.2018. године, ставом првим изреке, прихваћено је одлучивање о ревизији тужене изјављеној против другостепене пресуде, као изузетно дозвољеној. Ставом другим изреке, укинуте су другостепена пресуда и првостепена пресуда и одбачена је тужба тужиоца.

Одлуком Уставног суда Уж 13611/2018 од 06.12.2022. године, тачком првом изреке, усвојена је уставна жалба тужиоца и утврђено да је решењем Врховног касационог суда Рев2 469/18 од 14.03.2018. године подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење, зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије. Тачком другом изреке, поништено је решење Врховног касационог суда Рев2 469/18 од 14.03.2018. године и одређено да исти суд донесе нову одлуку о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2250/17 од 18.07.2017. године.

Предмет овог спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да на основице додатка на плату по основу нередовности у раду, уплати законом предвиђене доприносе Републичком фонду ПИО. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама о праву тужиоца да потражује од тужене уплату доприноса, не одступа од правног става усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 12.03.2019. године, због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Како из изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради уплате доприноса поднета је 01.11.2016. године, а предмет спора је захтев тужиоца да се обавезе тужена да у корист тужиоца уплати доприносе на основице додатка на плату по основу нередовности у раду, што имајући у виду износе који су досуђени правноснажном и извршном пресудом представља износ нижи од 40.000 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

С`обзиром на то да се ради о имовинско-правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП,
Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Јелица Бојанић Керкез, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић